

СЕРПЕНЬ

1983

Київ

ISSN 0132-4462

Виходить з січня 1927 р.

№16 (1154)

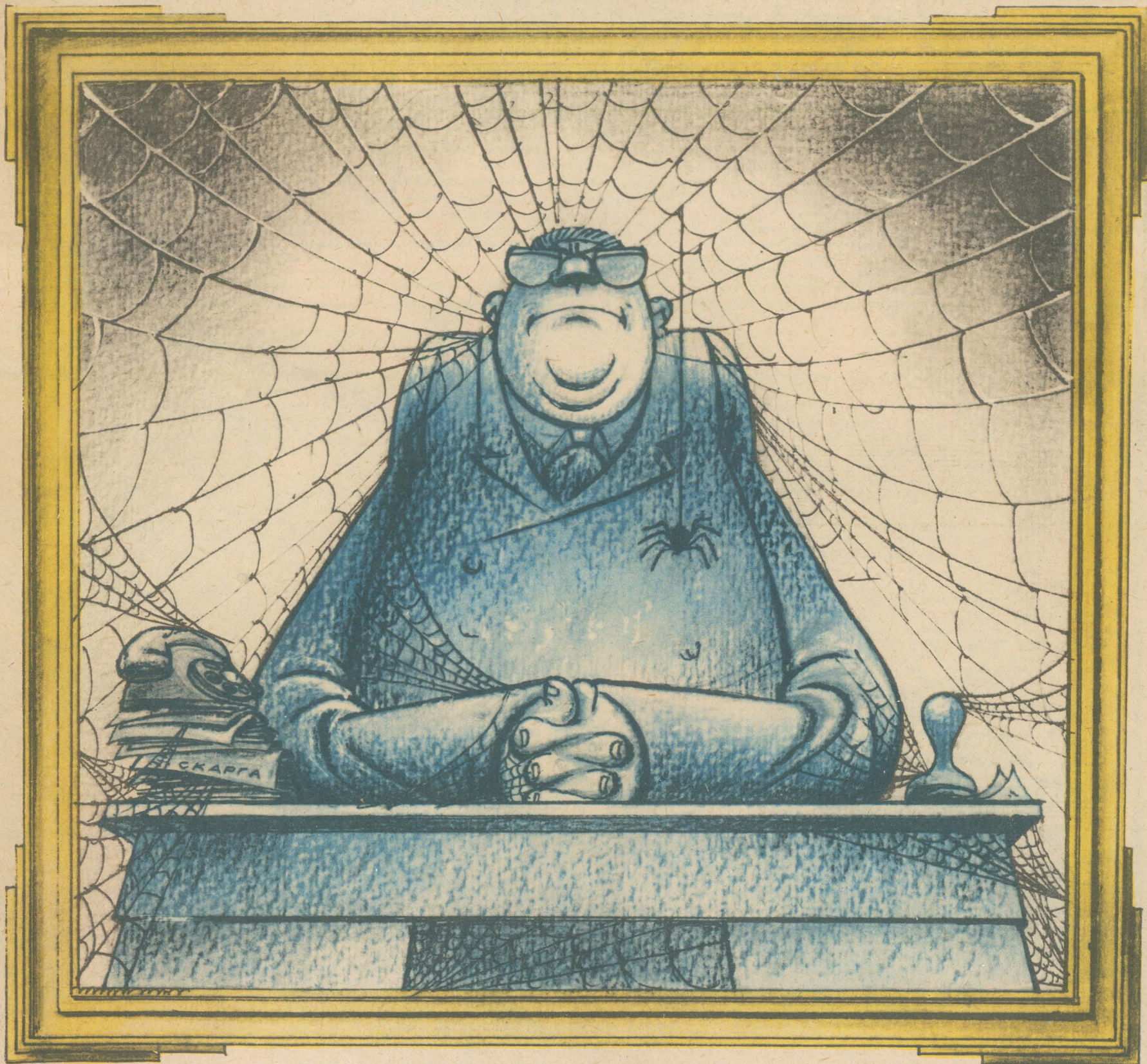
Ціна номера 30 коп.

ПЕРЦЯ

КАРТИННА ГАЛЕРЕЯ ПЕРЦЯ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Портрет байдужого.

— Алло, Радехів? Дівчатка, ви мене чуєте, бо я вас — ні. Алло! Певно, і мене не чуєте. Радехів, алло, Радехів... Міжміська! Дайте мені Київ. Звідки дзвоню? Зі Львова. Київ? Дайте Радехів Львівської області. Алло, Радехів? Хух, нарешті...

Цей анекдот, як мовиться, з життя. Щоправда, замість Києва можна назвати якесь інше поважне місто. Приміром, Гомель, П'ятихатки, Токіо. Все залежить від обізнаності оповідача з географією. Але Радехів бажано залишити недоторканим. Без нього оповідка втрачає свою життєвість.

Я до того, що техніка часом викидає найнеймовірніші коники. Особливо та техніка, котра покликана видобувати з себе дзвін. Про будильники взагалі язык не повертається говорити — всім відомий їхній підлий характер. Менш ганебно поведуть себе дверні електродзвінки. Якщо о першій ночі у вашій квартирі почувся меланхолійний арфовий акорд, так це таки о першій, а не о сьомій вечора додому з додаткових занять із малювання повернувся ваш синок, славний і здібний третьокласник. Обману тут бути не може — електродзвінок не дзвонить пізніше, ніж хтось прийшов. У мене був один (його подарували на новосілля), який дзвонив лише раз на рік, коли приходила весна. Але знову-таки — не пізніше і не раніше. Роками всі марно тиснули його кирпу, але щовесни — бамц! — у моїх покоях дзвенить. Хапаюся за серце, виходжу за поріг — нікого. Потім придивляюся уважніше до дзвінка, а на ньому муха сидить. Перезимувала цокотуха, ожила.

А от телефон — до дідька загадковий винахід. Особливо в умовах Радехівського району. Якщо переглянути підшивки районної

газети «Зоря комунізму» за останні кілька років, то побачиш, що телефонному незв'язку присвячено чимало шпальт. В одній замітці читаєш, що робітники Стоянівського цегельного заводу називають телефонний апарат в одних випадках сплячим котом, в інших — мороженою рибою. А ось у черговому фейлетоні мовиться, що на Вузьківському спиртозаводі у телефонних трубках — «ні слуху, ні духу».

Масу різних метафор, порівнянь, алегорій викликає тут до життя такий собі телефонний апарат, який на інших широтах хіба що дратує своїми безкінечними дзвінками. Телефонів присвячують свої байки початківці, а скільки прозових скарг плодить він на світ божий! Ось одна з них. Її написав до редакції ветеринарний фельдшер колгоспу імені Фрунзе Михайло Іванович Бойко. «Кілька років тому, — пише він, — у нашому колгоспі проводили до оселі спеціалістів сільського господарства телефонний зв'язок. Було встановлено телефон і в моєму домі. Раділи йому не тільки члени сім'ї, але й сусіди. Мені ж особисто він був найбільш потрібен: часто викликають у будь-яку пору доби до хворих тварин».

Однак, зазначає сумно фельдшер, телефон працює лише подеколи. Першої шкоди завдали зв'язку тоді, коли екскаватором перервали у землі кабель. Звернувся Михайло Іванович до начальника Радехівського району зв'язку

О. В. Пелешка і начальника дільниці І. М. Підлужевича, а вони в один голос: не треба нервувати, мовляв, бо то є дрібні дрібниці. Скоро набридне слухати ті слухавки, затулятимеш вуха ватою. І майже мали рацію. Приїхали монтери, з'єднали обірвані кінці кабелю, але оскільки ні в кого з цих фахівців не виявилось ізоляційної стрічки, то кинули вони той дріт у траншею без ізоляції та й загорнули бульдозером. Після цього Михайло Іванович справді з'їздив до аптеки по вату: з телефонної трубки линув такий потужний тріск і грім, ніби фельдшер був зв'язаний прямим проводом із градобійними хмарами. Часом кризь розряди примарно вчувався чийсь лемент, але розібрати, хто про що волає і кому чого бракує, за такої стихії літа неможливо.

Минулого літа один з телефонних фахівців порадив покласти хрест на закопаному кабелі, а натомість поставити стовпи і зробити, як у добру і мудру давнину, повітряну проводку. Стівпів, зрозуміло, фахівець не дав. Але то дрібні дрібниці. Купив фельдшер шість стовпів, разом із сусідами обтесав їх, обсмолив, закопав та й знову нумо слухати. І таки файно чув попервах. Але потім знову пішов безугавний тріск. «Не судилося, мабуть», — подумки підбив підсумки фельдшер.

Але не буває такої дрібниці, щоб вона не була дрібною. Олексій Васильович Пелешок і довірена йому служба не по телефону (бо

нічого не чути), а з ока на око підтримали фельдшера, який вже був зовсім занепа. Обіцяли щось там полагодити, а ще щось перевірити і доуточнити. Бо вони не є якимись глухими нелюдами та й Михайло Івановича мають за шановну одиницю. Обмін такими думками відбувся напередодні котрогось із всенародних свят, коли Михайло Іванович хотів когось вітати по телефону та й сам чекав доброго слова.

Зобов'язання радехівських зв'язківців не розійшлося з ділом: три дні і стільки ж ночей у будинку Бойка діяв телефон, дзвонив і господар, дзвонили й до нього. Але за цей досить обмежений час фельдшер, зрозуміло, не встиг зробити всіх дзвінків, необхідних, як мовиться, до кінця життя. Виникає потреба користуватися телефоном і нині, але...

— Алло, Радехів? Радехів, ви мене чуєте? Це вже я дзвоню у Радехівський райвуззол зв'язку, шукаю начальника тов. Пелешка, але він десь відлучився. До телефону підійшов начальник дільниці тов. Підлужевич. Його добре чую, але він мене, з деяких ознак, — ні. Довго розповідаю про причини, які спонукали мене шукати розмови з ним, запитую, коли, нарешті, налагодиться у Радехів зв'язок, але Іван Михайлович на другому кінці сходить на силах і допитується, чого треба і хто на дроті. Нарешті вигукую:

— Майстровський? А хто ви такий? Оскільки начальник дільниці так і не збагнув за першим разом суті нашої телефонної розмови і мого прізвища, то я письмово повідомляю йому:

За дорученням «Перця»
В. ПАЛЬЦУН.

ХТО НА ДРОТІ?

Баран і голубі штани

ЗА СХІДНИМИ МОТИВАМИ

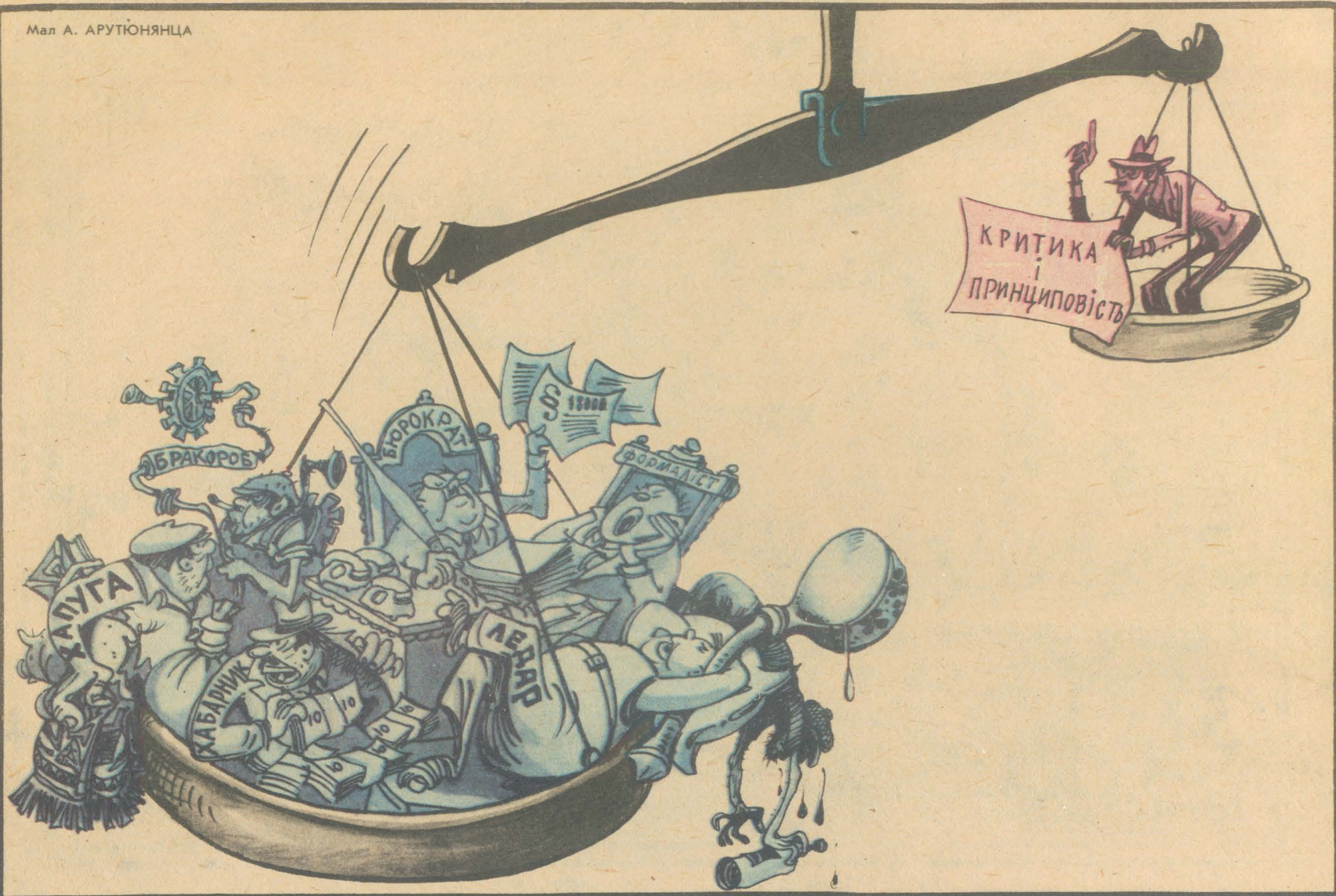
Якийсь злодюга — сущий сатана, —
Украв у Насреддіна барана.
Дружина в плач, а Насреддін — у крик:
— Пропала вовна і пропав шашлик!..
Та хтось обом тихенько доповів,
Що злодій барана на продаж віз;
І злодій — щоб не сплутали вони, —
У голубі одягнутий штани.
Спішать на ринок жінка й Насреддін.
— Де злодій? Покажіть його, де він?
— Он злодій. Вже продав він барана
Й стоїть — шербет з халвою намина.
— Біжи, — дружина просить, — і хапай!
А Насреддін шепоче їй: — Стривай.
Ну, прибіжу я, уяви сама:
А барана ж однаково нема.
Та й гроші — хоч і зчиниш тарарам, —
Злодюга не віддасть, напевно, нам.
Тому ти, жінко, тут на місці стій,
А я — он до колодязя мерщій...
І раптом лине крик у всі кінці —
Віжать на нього дерев'яні й купці,
І гончарі, і носії води...
І злодій чимскоріш помчав туди —
Отой пролаза в голубих штанах,

Відомий «фахівець» по баранах.
Тим часом Насреддін кричав-ридав:
— О люди, гаманець в колодязь впав!
Здобуде хто його, клянусь вам,
Одразу голубі штани я дам!..
Ще й голос Насреддіна не затих,
Як злодій розштовхав хуленько всіх,
В колодязь устроїв нахабний ніс,
Негайно скинув одяг і поліз...
А Насреддін штани його узяв,
Й під погляди здивовані роззяв
Дістав звідтіля гаман і жінці: — На,
Це маємо платню за барана.
На плечі скинув голубі штани,
Й пішли собі із жінкою вони.
А люди здійняли усвід їм крик:
— Як, без штанів лишився чоловік?!
І чуються вже й інші голоси:
— Ти ж клявся — голубі штани даси!
— Звичайно, дам, — всіміхнувся Насреддін, —
Хай голяком до мене чеше він.
Куди й до кого — злодіяка зна:
До того, в кого вкрав він барана.

Іван НЕМИРОВИЧ.

НЕ НА ТІЙ ВИСОТІ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Піднімемо на ще вищий рівень критику і принциповість у нашому відомстві!

Телеграфне
агентство
«ПЕРЦЯ»

СЯЄ ФАРБА НА ПІДЛОЗІ...

Завжди свіжофарбована підлога в будинку В. А. Данковського — мешканця села Дубівців Тернопільського району на Тернопільщині. Фарба, якою він покрити підлогу в кімнатах, випущена Дрогобицьким заводом побутової хімії (марка МА-25) і має властивість ніколи не висихати. Отож В. А. Данковському із сім'єю 9 чоловік доводиться жити в кухні та коридорі, але зате він з гордістю демонструє сусідам постійно свіжу фарбу на підлозі

МУЖНІСТЬ СІЛЬСЬКИХ ЗВ'ЯЗКІВЦІВ

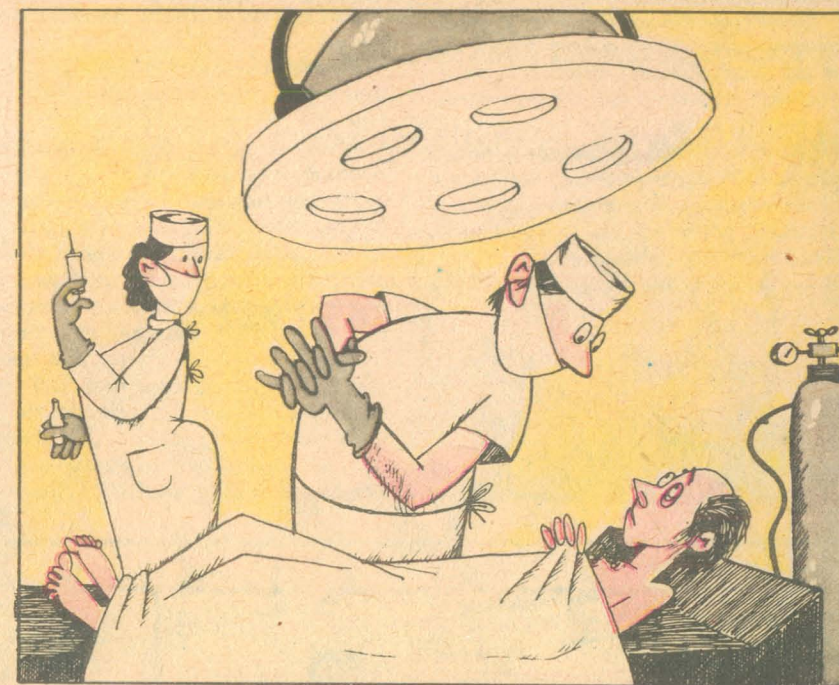
ЧЕРНІГІВ. (Кор. ТАП). Днями в обласному управлінні зв'язку відзначали кращих зв'язківців. Зокрема, цінні подарунки були вручені усім без винятку працівникам відділення зв'язку села Рудівки Прилуцького району — за мужність і відданість, виявлені при виконанні службових обов'язків. Підстава для відзначення сформульована правильно, — пояснили кореспондентів ТАП керівники облуправління, — бачте, приміщення відділення зв'язку в такому стані, що далеко не кожен відважиться зайти в нього. А товариші працюють тут з ранку і до вечора.

ПРОСТО І ЗРУЧНО

Власкор ТАП повідомляє з Луцька: Жителі міста не раз зверталися до комунальників із скаргами на перебої у подачі до їхніх квартир гарячої води. У цьому плані дуже пощастило мешканцям будинку № 18-А по проспекту К. Маркса: уже сім років з усіх водорозбірних кранів і навіть із туалетних бачків там тече виключно гаряча вода. Якщо ж пожиттям потрібна холодна, то вони набирають окріп у відра, виставляють на балкони, і за якийсь час він остуджується. Просто і зручно!

Мал. В. СОЛОНЬКА

— А у вас випадково немає розподільчого валу до «Жигулів»!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Кажуть: поспішиш — людей насмішиш. Дуже поспішали будівельники у «Перці» № 5. пересуваної мехколоні № 220 тресту «Хмельницькільбуд» здати 134-квартирний будинок у місті Шепетівці. Так поспішали, що здали його з численними недоробками. А мешканцям було не до сміху: у їхніх квартирах не працювала сантехніка, не було води, і з членів КПРС виключено. Нині газу. Не кажучи вже про те, що на будинок газифіковано, налагоджено водопостачання. Проведено й роботи по упорядкуванню та озелененню території. Про це розповідалося в за-

Кажуть, що вовкам тепер у лісі непереливки. Перевелися хачі, зникли нетрі. Де отому бідолашному вовкові ховатися? Лігво нещасному де робити? Чи радилися вони між собою, чи інстинкт самозбереження підказав, тільки подалися сірі з лісів. І не кудись далеко, а на деякі колгоспні та радгоспні землі.

Коли як слід розібратись, то нічого у тому дивного і немає. Бо давно чи недавно, але у Харківській області з якогось доброго дива раптом почали культивувати... бур'яни. Еге ж, оті самі лободу, щирію, будяки, різні осоти та буркун з вівсюгом. Та такі хороші, дебели, що не скрізь подібні й побачиш. То ж і не дивно, що вовки облюбували оті дикі зарості.

Подейкують, що якось один мисливець потрапив до Великобурлуцького району. Поки лісом шведяв, то воно й нічого. Звично. А як вийшов до колгоспних ланів, то тут уже йому не до жартів стало. Про дичину через годину забув, через дві, кажуть, і рушницю десь посіяв. А там уже й почав кричати: «Рятуйте, людоньки добрі! Загину в цих преріях!» Насилу видерся. Та — на попутну машину. Та — до Харкова. В обласне управління сільського господарства, до самого заступника начальника Валентина Миколайовича Бузова. Так, мовляв, і так. Що ж це робиться? Леде богів душу не віддав у бур'янах! Якщо так і далі піде, то скоро на Харківщині бозна-які доісторичні істоти розведуться. Якись там птеродактилі чи динозаври.

Валентин Миколайович у динозаврів, зрозуміло, вірив мало. Що ж до птеродактілів та інших допотопних страховиськ його також брали сумніви. Адже він людина вельми сучасна і страшенно ділова. До того ж відзначається неабиякими здібностями у справах рекультивації, культуртехніки і взагалі боротьби з бур'янами.

— А ви в інших районах бува-

Рятуйте, людоньки добрі!

ли? — поспівчувавши, запитав мисливця. — Отож. Якби побували, то не піднімали б отакенного тарараму. Хіба ж у Великобурлуцькому бур'яни?

Безумовно, тут заступник начальника облсільгоспуправління мав абсолютну рацію. Якщо з великобурлуцьких бур'янів так-сяк видертися живим на волю ще якось можна, то з дрімучих зелених хачів, що полонили, скажімо, Краснокутський район, навряд комуś вдасться виплутатись.

— Сушимо ми над цим голови. Це просто якась напасть, — погоджується начальник відділу земельних фондів Юрій Іванович Ніс. — Правда, «виросувати» бур'яни нам дуже допомагають різні сторонні організації. Зокрема, геологи...

Прекрасні розсадники капосного зілля залишили після себе спеціалісти Харківської геологорозвідувальної експедиції тресту «Полтавнафгазгеологія» на землях колгоспу імені Куйбишева Краснокутського району. Вони як у 1981 році закінчили довбати та свердлили колгоспну землю, так ще й до цього часу понад 6 гектарів до пуття не привели. Не те що рекультивацію зробити, а й навіть металобрухт, залізні труби, бетонні фундаменти, хімреагенти не спромоглися прибрати. Зрозуміло, що всі оті 6 га відразу щедро засіялись бур'янами. Картина

вийшла така, що й справді, чого доброго, якийсь бронтозавр на покинутих свердловинах вилупиться.

Не відстають від колег і фахівці Красноградської експедиції глибокого буріння. Майже одним рипом зіпсували ледь не 10 гектарів орних земель радгоспу «Муравський». Покопирсалися там, подовбали земельку, а про те, що вона має державі хлібець давати, напірч забули. І знову полонили землю лобода та будяки.

Працівники обласного управління сільського господарства всіма наявними засобами борються з такими неподобствами. Самих лише планів мають стільки, що й у добру торбу не вбереш. До того активно все оте пишеться та переписується, що інколи часу не вистачає оглянути бодай одним оком власні землі. А що ж, мовляв, на них робиться?

Скажімо, як у колгоспах і радгоспах використовуються ті території, де колись були свинарники та корівники, різні загои та ферми? Скільки центнерів пшениці чи кукурудзи отам на круг виходить?

Аби не дуже метушилися у пошуках такої цифри спеціалісти обласного управління, підкажемо, що на сьогодні у Харківській області налічується 1071 гектар земель, на яких розміщені давно покинуті, напівзруйновані господарські споруди. А коли сюди додати ще

й 4327 га, зайняті чагарниками, занедбаними неперспективними садками, нікому не потрібними клаптями лісосмуг, то тієї землі вже на чималенький колгосп вистачить. А бур'янів у тих чагарниках і лісосмугах стільки, що насіння з них вистачить засіяти усю Харківську область. Ще й сусідам дещо залишиться. Просто тобі суцільні плантації. Та добірного. Та родючого ж, паразита.

Кажуть, що чи то в Кегичівському, чи то в Лозівському районі нову пісню народ співає. Власне, мелодія стара та й слова давно відомі. Одне лише словечко замінили. На самому початку. І звучить тепер ця пісня так: «За бур'яном нічого не видно...». Далі все по тексту.

На Харківщині таки справді за бур'янами інколи і колгоспного лану не побачиш. Бо таке бадилиння вимахує, що аж ген-ген. Особливо на покинутих присадибних ділянках. Серед колишніх садків вишневих, над якими вже багато років жоден хрущ не гуде. Таких осиротілих ділянок в області аж 4618 гектарів. Гинуть ті гектари, забур'янюються, перетворюються на смітники і, слово честі, ось-ось вовки звідти завиють.

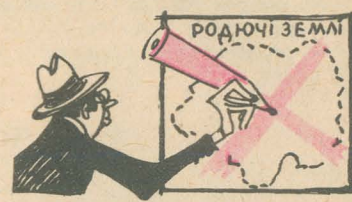
От давайте тепер і підрахуємо. Тут клаптик та там клаптик — і набігає, не мало, не багато, 10 тисяч гектарів із чималим гаком. Ото скільки земельки на Харківщині знаходиться у занедбаному стані.

І то тільки на Харківщині. А як порохувати по інших областях та перемножити ті гектари на центнери пшениці, ячменю чи жита, котрі мали б вирости тут замість бур'янів, то, їй-богу, аж закричати хочеться, як отой мисливець: «Рятуйте, людоньки добрі! Землі родючі рятуйте!»

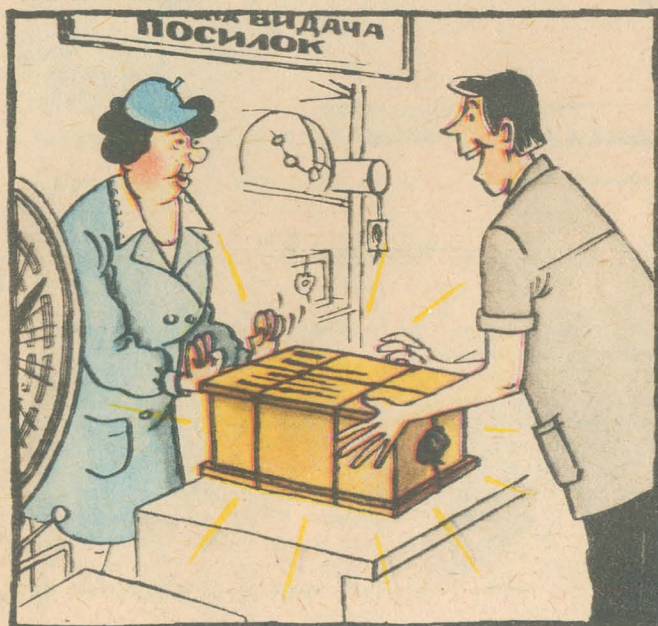
Від поганих господарів.

І. ЛАГОЗА.

Харківська обл.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

Посилка з сюрпризом.

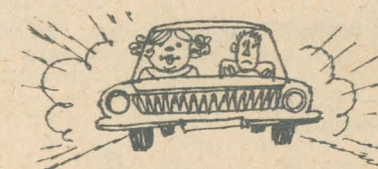
Прорахунок

Уранці водія начальник лас: — Учора ти завіявся кудись, Мені ж на збори довелося трамваєм Годину з пересадками трястись! — А мусите, — той каже, — вибачати, Бо ваш тут власний прорахунок є: Навіщо збори в день той призначати, Коли дружина їде в ательє!

Валентина СТЕПАНЕНКО.

м. Вінниця.

Як нехлюям би загадати
з усіх вибоїн, тріщин, ям,
які вони лишили нам,
усе гарненько позбирати,
що ми втрачаємо на них,
на їхніх трасах тих страшних,—
по картоплині, по зернині,—
не ті були б дороги нині!

ВАРТА

ГУМОРЕСКА

Онуфрій глибше втягнув голову у піднятий комір кожуха і чітко пильнував головний вхід до ферми. Морозець міцнішав, знімалась поземка, і в примарному видиві ночі запросто можна провартуватися, пропустити когось через об'єкт.

Прогавиш на якусь хвилю, нічний гість може минути його пост і вийти на Сидора, що біля силосних ям. Той теж у недільну ніч сторожує на всі двоє, не пропустить візитера. А спіймає — не відчепиться.

Якщо й Сидора обійде, то он ще, біля кагатів, Терешко чапів. Тому до входу далеченько, то сидить прямо на буряках, під ліхтарем, щоб здала було видко. Щоб відразу на ціль вийти.

Онуфрій похукав у долоні, потім засунув руки у широкі рукави. Бісова варта... Морозець пробрався й через биті валянки. Треба було б розім'ятися, оббігти разів з п'ять навкруг комірчини, кров у жилах розігнати. Але ж відведи очі, не важко й прогавити когось

з допитливих, що підкрадеться до ферми. Пропустить — перший взирить ціль Сидір. Йому й карти в руки.

На крайній випадок, зрештою, можна було б зачинитися у комірчині, в теплі та тиші

дрімонути до самого ранку. Але ж хіба то вже, скажіть мені на совість, сторожування?

«Не ті раніше часи були, — кволо мислив Онуфрій. — Колись сторожування, то таки було сторожування: скільки усіляких ласих на легке добро прибавалося до ферм. А теперечки так собі — для ока повиставляли на пости».

Сторож Онуфрій ще з півгодини напружено, до сверблячки, вдивлявся у темряву, на головний вхід фермського містечка. Вхід осиротів, тільки збайдужіло брязкала на вітрі металева вертушка. Затим сплюнув, підхопив наготовлений клунок з дертю і, закинувши на плечі, перевальцем посунув на вихід.

— Що за народ пішов! — лаявся старий. — Навіть у неділю ніякий дурень на ферму не загляне. Мусиш сам когось шукати та клунок на пляшку вимінювати...

Іван КИДРУК.

м. Володимирець
Ровенської області.

ПЕРОМ ПО ПЕРАХ

Примудрі

БАШМАКИ

От скажіть, друзі: що може бути простішого, аніж найпростіші речі? Приміром, такі, як запалити сірника чи скип'ятити чайник води? Авжеж, нічого.

Та виявляється, є люди, котрі примудряються навіть із простенької речі зробити щось надзвичайно складне. Між іншим, так це сталося і з башмаками гумовими, що їх виробляє Білоцерківський завод гумотехнічних виробів.

Для неавтолюбителів поясню, що білоцерківські башмаки — це не ті «башмаки», що взуваються на ноги. Це — всього лише шматки гуми, які підкладають під колеса автомобіля, аби під час стоянки він самотужки нікуди не покотився. Отже, як легко збагнути, нічого складного, а тим паче незрозумілого тут немає.

Аж ні! На думку заводчан-гумовиків, не так уже все й просто.

У цьому переконуєшся, коли знайомишся з великоформатною заводською інструкцією.

Ну, передовсім, вона застерігає, що користуватися башмаками можна лише на свіжому повітрі. Чому саме так — годі й гадати. Принаймні, я сам, скільки не принохувався, так і не виявив у запахів гуми чогось незвичайного, що заважало б використовувати ті башмаки, скажімо, у гаражі.

Але справжнє для себе відкриття я зробив, прочитавши наступний пункт інструкції. Виявляється, «особливістю даних башмаків є те, що під час зберігання у багажнику вони не псують поверхні предметів, які стикаються, а також не підвладні корозії».

Дочитавши останній рядок, я про всяк випадок зазирнув до шкільних підручників. Можливо, за той час, відколи я закінчив школу, гума

справді набула властивостей металу і стала «підвладна корозії»? Але, на моє превелике здивування, усе в тих підручниках лишилося, як і було: гума так і зосталася гумою.

Проте це ще не все. З подальших пунктів інструкції я дізнався, що у комплект поставки входять «два башмаки гумових з ручкою та одна інструкція». Заразом ознайомився й з тим, як слід готувати башмаки до «роботи». Як не дивно, але це значно складніше, аніж я гадав. Бо ж перед тим, як підкласти башмак під колесо автомобіля, «майданчик дороги» мусить бути очищеним від снігу та криги.

Подібні істини відкрив я для себе й у розділі, що стосується елементарної техніки безпеки, і які знає навіть найнедосвідченіший автолюбитель. А ще дізнався я про строк гарантії на башмаки, а також те, що ціна їх становить три карбо-

ванці і що ВТК ставить на них свій штамп (хоча всі ці дані продубльовано і в упаковочному листку, який теж додається до башмаків).

Оскільки ж у заключному пункті інструкції адміністрація Білоцерківського заводу гумотехнічних виробів просить усіх покупців висловити свої «зауваження та побажання щодо якості башмаків гумових», то, природно, від цієї спокуси не втримався і я.

Звичайно, претензій до самих башмаків у мене — ніяких. Не розумію лише одного: ну, навіщо керівникам заводу знадобилося на подібні інструкції витратити сотні кілограмів дорогоцінного паперу, коли ніякої премудрості у тих «башмаках гумових» просто-таки немає.

Ю. ІЩЕНКО.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

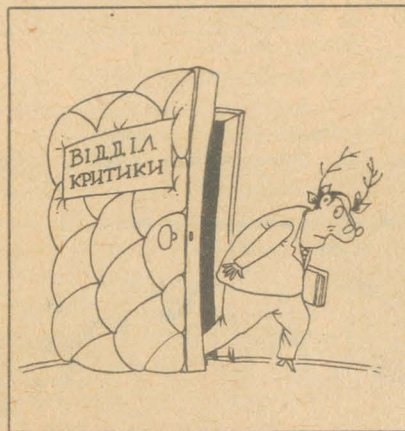
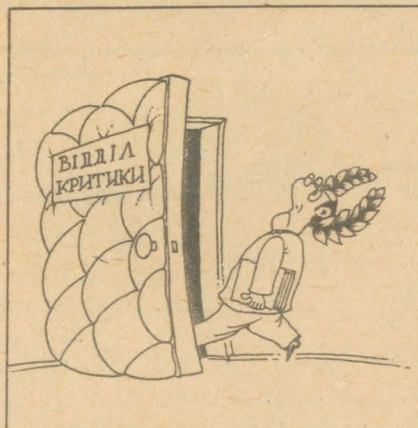
Без слів.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

— Не змотаєшся у темпі в гастронімі!

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

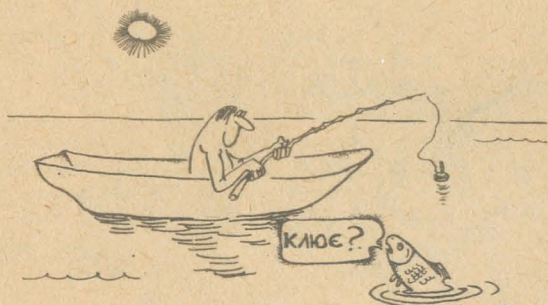
Без слів.

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

На трьох ставках.

Мал. В. НАБЕРЕЖНИХ

Без слів.

Мал. А. АНДРЕЄВА

Без слів.

— Ви знаєте, як співають у селі Болотниці Народицького району? — запитали мене відповідальні працівники Житомирського обласного управління культури.

— Не знаю.

— А в селі Калинівці Лугинського району?

— Не чув.

— То, може, бачили, який Будинок культури споруджено в селі Красилівці Овруцького району?

— Не бачив.

— А вам відомо, які кадри культосвітніх працівників для села готує наше училище?

— Не зовсім...

— То ж то й воно. А фейлетон збираєтеся писати.

Що ж, побував я у селі Болотниці. Сказати, що там співають гарно, — мало. Прекрасно, незрівнянно співають! Співають змішаним хором у тридцять голосів.

Чудово співає і хор-ланка села Калинівки.

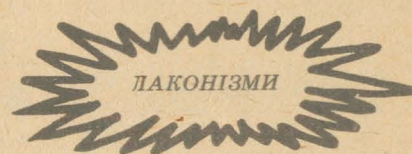
Найвищої похвали заслуговує новоспоруджений Будинок культури у селі Красилівці, а головне — робота, яка в ньому проводиться під керівництвом справжнього ентузіаста художньої справедливості Івана Дмитровича Антонюка — незмінного, впродовж двадцяти восьми років, директора цього закладу. І кадри, як бачимо, є у клубній системі. Та ще й які!

Ото наслуховавшись і надивившись усього того, завернути б мені голоблі до Києва. Так ні, захотілося побачити й почути ще більше.

Побачив. Почув.

Проїжджаючи через село Рудню Овруцького району, угледів край шляху доісторичну споруду з вивіскою «КЛУБ». Літери — аршинні. Прикріплено вивіску не на фасаді, а на глухій стіні, оберненій до шосе...

— Дістається мені через цю вивіску від районного начальства, — розповідає завідуючий клубом Петро Йосипович Цалко. —

● Зовсім темні люди трапляються і серед блондинів.

● Очисних споруд для совісті ще, на жаль, не винайдено.

● Естрадна співачка відзначалась не так глибоким контральто, як надглибоким декольте.

● Анонімна анкета — єдиний нешкідливий жанр анонімної літератури.

● І одна ластівка зробить весну, якщо буде вказівка.

● У палаті лікарні особливо корисно створити здоровий колектив.

● Дачні селища ростуть, неначе гриби, а ось гриби...

● Свою позицію «а мені від цього не холодно й не жарко» пояснював хорошою терморегуляцією.

Юрій ШАНІН.

Ніхто не чув такої команди і в селах Закриниччя та Мокре Баранівського району, в селі Віленці Коростишівського району, де «вогнища культури» давно навіть не чадають, а приміщення забиті намертво «по причині їх аварійності». Не чути, ясна річ, там і співу — ні хорového, ні вокального, ні дуєтом...

Зате чути голосні заяви відповідальних працівників обласного управління культури про грандіозні успіхи в галузі культурно-масової роботи на селі. В тім числі і в підготовці кадрів, які готує Житомирське культосвітнє училище.

Однак досить звернутися до статистики, як одразу видно, хто правду каже, а хто лукавить. А вона, статистика, така: у Народицькому районі з сорока одного завідувачого сільськими клубами спеціальну освіту мають лише вісім, у Коростишівському — чотири з сорока семи. У Баранівському лише 28 процентів клубних працівників дипломовані, а в найбільш «благополучному» районі — Новоград-Волинському — сорок один.

У чому ж причина такого кричущого дефіциту? Причин, як з'ясувалося, багато. Одна з них, до того ж вельми суттєва, коли не вирішальна: не хочуть їхати на село випускники-городяни, зокрема, житомиряни (їх у цьому навчальному закладі багатько!). Хоч криком кричи — не хочуть. І чимало з них не їдуть. Та що характерно — жодного разу ні училище, ні обласне управління культури не спромоглися на рішуче діяння, щоб покласти край вищеназваній «самодіяльності»: хочу — їду за призначенням, не хочу — не їду.

Отож і виходить, що за зв'язками з підготовкою клубних кадрів для села — повний ажур, а насправді тим ажуром і не пахне.

В. КИРИЛЕНКО,
спец. кор. Перця.

— А до тих, хто запізнюється, яких заходів вживаєте?
— Ставимо галочки!

БУЧНЕ ВЕСІЛЛЯ

Такого не бачило наше село:
Гостей на весіллі три сотні було,
І випито стільки горілки та пива,
Що гигнув би хтось — не було б уже дива.
Зате ж і гуляли ми! Так танцювали —
Неначе була тут ворожа навала:
Весь посуд побили, звалили столи...
А потім співали і знову пили.
Не знаю, чому вже й зчинилася бійка,
Мо' винна у тім язиката Гафійка...
Коли я за бороду дядька поскуб,
У відповідь вибив у мене він зуб,
А потім скажена Оришка-товстуха
У тещі моєї одгризла піввуха,
Тому-то і сталась найбільша біда:
Від мене з весілля втекла молода.

М. Москва.

І. ЗЛИВКО.

Коли на вулицях немає чоловіків...

ГУМОРЕСКА

Повертаючись з роботи додому, пропускаю кілька переповнених автобусів. Ну й хай. Зачекаю такого, де б вільні місця були. Ага, ось начебто якраз підходящий. Заходжу, а в ньому, як на замовлення, — самі жінки. І всі чомусь на мене якимось дивно поглядають. Як ото на хворого чи трохи недоколіханого у босоногому дитинстві. Деякі співчують:

— Гей, бабусі, дайте оцюму сердешному, що в беретику, місце між собою. Хай уже з вами їде. А потім його під руки додому проведіть. Аж страшно дивитися на нього...

Затиснутий між бабусями, спантеличений, не помічаю, як миготять зупинки. Виходжу на своїй, ледве відкараскуюсь від жіночої допомоги і ніс до носа зустрічаюся із сусідом-пенсіонером на прізвище Хом'як. Хазяйновитий, скажу вам дід. Він злодійкувато ховає за спину авоську з покупками, винувато каже:

— Ну, влипи ми з тобою, Андрію. Цього нам ніхто і ніколи не подарує!

— Та в чому справа?

— А ти озирнися навколо. Що на вулицях робиться? Отож!

Озираюсь і очам не вірю: на вулицях і в провулках — жодного чоловіка, лише ми з Хом'яком. Навіть хлопчаків не видно. Всюди лише жінки — дівчата, молодіці та бабусі... Отже, щось трапилось. Дуже значне і нагале! Одразу згадалися всі домашні, душу сповнили глобальні тривоги про наслідки землетрусу чи наступу пришельців. Словом, десь і для чогось надзвичайно важливого стали потрібними відразу всі чоловіки. Десь цієї хвилині вирішується

доля мікрорайону, а то й планети в цілому, а ти прокрадаєшся рідною вулицею, мов дезертир.

— Ти як хочеш, — каже Хом'як (він, напевне, щось знає), — а я побіг. Мені завтра онукам в очі дивитися і давати пояснення...

Підібрав сусіда черево і підтюпцем — тільки його й бачив!

Приголомшений, підходжу до свого будинку. Бабусі, що на лавках сидять, співчуюче на мене поглядають, дворовий песик Булька від мене відвертається.

Зовсім спантеличений, невпевнено натискую кнопку дзвінка.

— Нарешті! — зустрічає мене заплакана дружина. — У всіх сусідів чоловіки як чоловіки, глави сімей, а ти замість хвоста у роду нашому! Та проходи швидше, щоб сусіди нашого сорому не бачили! Хлопці, візьміть свого батька-невдачу!

Двоє моїх синів-спортсменів хапають мене під руки, несуть до кімнати, саджають перед телевизором:

— Сиди рівно. Слава богу, тепер всі чоловіки нашої сім'ї на своїх місцях!

...Отож. Моє щастя, що я встиг врятувати фамільну чоловічу гордість. Разом з синами я бачив, як на сьомій хвилині другого тайму наш центрфорвард Копито забив гол у ворота гостей. Значить, є про що завтра поговорити на роботі. Скільки завгодно і не чекаючи перерви.

Костянтин ЛЕМЕШЕВ.

Вітаємо ювіляра!

Поета Івана ГОНЧАРЕНКА з його першим 75-літтям.

Дружній шарж
А. АРУТЮНЯНЦА

ЯК ШЕВЧЕНКО ПАНА МАЛЮВАВ

Один багатющий пан, що селян своїх голодом морив, запросив Шевченка до себе в маєток і замовив йому свій портрет.

— Гаразд,— погодився Тарас Григорович.— Але за умови, що виконаєте одне прохання: поки малюватиму,— не пийте і не їжте...

— Згоден! — махнув рукою пан.

І почав Шевченко малювати. Працює день. Другий. Третій. Панові уже не до портрета. Їсти — душа болить. Ніколи ж не знав, що таке голод. Але здатись — засміють. От і сидить. Позує. А Тарас Григорович бачить те все та повагом по полотну пензлем водить. Потім кине та каже:

— Стомився. Досить на сьогодні. Та й їсти уже час.

Аж на п'ятий день закінчив Шевченко портрета. Каже:

— Хай пан подивиться, який козак вийшов!

Ледве ноги поволік вельможа і в крісло впав. Підбігла пані аж руками сплеснула — пізнала свого чоловіка! А потім спохмурніла: — Чоловіче? А де ж твої ордени?

Цікаві бувальщини

— Тьху, дурна! — розізлився той. — Я їх сам познавав, бо якби він ще ордени вималював, то тільки портрет і zostався б тобі на згадку.

ВІРНИЙ ШЛЯХ

До Бернарда Шоу прийшов початкуючий драматург з проханням прочитати його п'єсу.

— Уважно прочитав,— сказав йому Шоу за кілька днів,— і можу дати вам корисну пораду: пишті іншу!

— А що з цієї? — спитав молодий автор.

— Сховайте десь від людей!

Незабаром молодий драматург приніс Шоу другу свою п'єсу й почув від нього те ж саме.

— І довго ще отак триватиме? — у розпачі спитав початківця.

— Як у кого,— відповів Бернард Шоу. — У мене, наприклад, це тривало двадцять років. Дивіться!

І він одчинив перед відвідувачем шафу, повну рукописів.

МІНЯЙТЕ РОЗКЛАД

Бернард Шоу ніколи не дозволяв режисе-

рам скорочувати тексти його п'єс. Директор одного лондонського театру, готуючи до постановки комедію Шоу, надіслав авторові після генеральної репетиції таку телеграму: «Дозвольте скоротити п'єсу, інакше приїжджі глядачі не встигатимуть на останній поїзд».

Шоу відповів: «Скорочувати не дозволяю, змінійте розклад поїздів».

КОНТРОЛЕР МАВ РАЦІЮ

Один драматург запросив Бернарда Шоу на прем'єру своєї нової комедії. Та коли вони приїхали до театру, контролер нізачо не хотів пропустити Шоу.

— Ні, ні, містєре Шоу, автора я пропускаю, а вас не можу...

Лише після втручання адміністратора письменники потрапили до залу.

Після закінчення спектаклю Шоу подарував контролерові фунт стерлінгів:

— Ви мали рацію, що не хотіли пропускати мене на цей спектакль.

Зібрав Ігор АРТЕМЧУК.

КВІТИ НАПРИКІНЦІ СЕМЕСТРУ

Погодьтеся, що квіти — це завжди приємно. Що ж стосується букета, який ви неспівмірно (і, в той же час, урочисто) даруєте наприкінці семестру педагогові,— це ще й символічно.

По-перше, квіти можуть означати вдячність і симпатію (незалежно від ваги і якості букета). І особливо приємно, коли оті вдячність і симпатія — взаємні.

По-друге, квіти натякають: іспити і заліки для студентів — велике свято! І такий же святковий настрій просто зобов'язаний мати і сам екзаменатор.

При цьому бажано: а) щоб студент, котрий вручає букет, не був найбільшим ледащоюю академгрупи (декотрі педагоги таких чомусь не полюбляють); б) щоб його не трусила нервова лихоманка і обличчя було б нормального, а не смертельно-фіолетового кольору; в) щоб кишені букетоносця не обвисали під надмірним тягарем шпательок і позичених конспектів.

Інколи букети виконують і декоративно-оборонні функції: сховавшись за бар'єрами з квітів, студент почуває себе у відносній безпеці (приблизно так, як, приміром, зайцеві спокійніше в лісі, ніж у чистому полі). Але при цьому слід врахувати: в занадто буйних квіткових хащах скромненькі пагініці ваших знань можуть взагалі загубитися. А тому — дотримуйтеся міри!

Та найприємніші, найдорожчі за все для викладача букети розумних і глибоких відповідей — як доказ безсумнівної плідності його педагогічних зусиль протягом учебного року. Тому студентові варто пам'ятати: навіть найрозкішніші квіти не замінять скромної (але правильної!) відповіді. Більше того: ваші міцні знання успішно компенсують ПОВНУ ВІДСУТНІСТЬ БУКЕТІВ в екзаменаційній аудиторії. Бо саме вони (оті міцні знання) і стають найпрекраснішими, найбажанішими квітами для вашого педагога.

КОЛОКВІУМ

У перекладі з латинської КОЛОКВІУМ означає «співбесіда». Вже сам термін делікатно вимагає наявності принаймні двох співрозмовників.

Від прозаїчного заліку чи іспиту колоквіум відрізняється тим, що тут ставити запитання може як керівник слухачам, так і навпаки: учні своєму пастєреві. Тому справжній колоквіум подібний до шахового сеансу одночасної гри: гросмейстер-педагог не лише екзаменує і слухає молодших партнерів, але й сам відбиває атаки їхньої наукової допитливості. З тією лише різницею (втім, досить істотною), що на хорошому колоквіумі, зрештою, виграють всі і немає сумних переможених.

У дискусійній ситуації (а вона цілком можлива на співбесідах) не рекомендується вдаватися до аргументів типу: «Я — старший за вас!», «Краще на себе подивись!» або «Всі ви — дурні!».

Хоча том «Енциклопедичного словника», який влучно жбурули в опонента, має, звичайно, певну вагу, але як вагомих доказ вашої правоти він розглядатися все ж не може. Тим більше — як доказ науковий.

І нарешті, колоквіум — найдемократичніша форма академічного взаємоконтролю, що дає можливість прозондувати глибину ерудиції не тільки учнів, але й тих, хто їх навчає. А тому — приємних і плідних вам співбесід, колеги!

Юрій ШАНІН.

КЛУБ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ

МОЖНА й ДИКУНАМИ

РЕПОРТАЖ

— Шановні товариші! — відкрив чергове засідання клубу губителів природи головуєчий. — Курортний сезон в розпалі, а більшість наших членів ще не була у відпустці...

— Куди це годиться?! — заули ті, котрі ще не відпочивали.

— Спокійно! — закликав до порядку головуєчий. — Слово з цього приводу має завідуєчий сектором відпочинку.

— Горимо, шановні, горимо! — розпачливо почав свій виступ завсектором. — Наші санаторії не можуть надати місця усім бажаним, бо дехто вважає, що відпочивати можна тільки на березі Чорного моря. Хоча, мені здається, для губителів природи немає нічого кращого, як відпочити біля забрудненої виробничими стоками річки, замуленого ставка...

— Правильно! — почувся з середніх рядів. — На те ми й губителі.

— Тому пропоную відпочивати дикунми. Де? Можна у Могилів-Подільському Вінницької області. Поставте на березі річки намети — і відпочивайте, скільки душа бажає. До речі, в ту річку скидає неочищені стічні води місцевий завод безалкогольних напоїв, яким керує Микола Миколайович Плевако, і винзавод, який очолює Анатолій Дмитрович Лутак.

— Стоки винзаводу — це прекрасно! — похвалішало у залі.

— А місцевий хлібозавод (директор — Ніна Іванівна Колесник), буває, доброче коптить небо. Тому навіть якщо випадє мало сонячних днів, ви приїдете з відпочинку чорними.

— Чудово! — схвально заукали губителі.

— Любителі гір, — продовжував завсектором відпочинку, — можуть поїхати в село Завадку Сколівського району Львівської області. Красиви там —

вважаючи. Особливо біля річки Завадчанки, в яку з радгоспних ферм тече гноївка. Директор радгоспу Бабій Б. І., кажучи, годинами зачарований стоїть на березі.

— Поїдемо! — закивали губителі головами.

— Непогано можна відпочити і на березі річки Вовчанки, яку постійно забруднює Деробчанський цукровий завод. Директор підприємства Остап Миколайович Скришевський може підшукати мальовничіше, з нашої точки зору, місце для наметів... До речі, наметами, рюкзакками, спальними мішками правління нашого клубу має змогу забезпечити хоч сьогодні.

Останні слова завсектором заглушив грім оплесків. А коли вони стихли, підвівся головуєчий:

— Усе це добре, — мовив він, — але є одна заковика: керівники названих підприємств і господарств — не члени нашого клубу...

— Вибачте! — зірвався з місця завсектором відпочинку. — Я забув сказати, що усі мною згадані товариші надіслали заяви з проханням прийняти до наших лав.

— Ну, тоді інша справа. Гадаю, що заяви можна й не обговорювати, — висловив думку головуєчий.

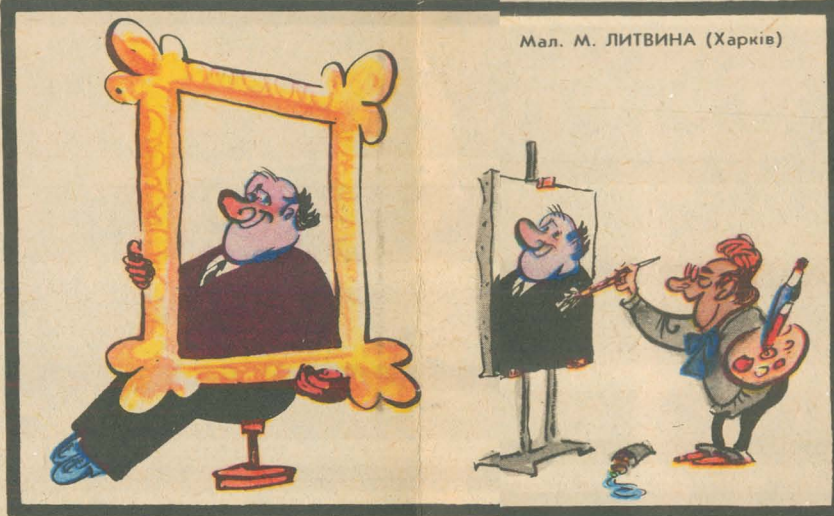
— Достойні бути членами нашого клубу! — підтримали з місць.

Відкритим голосуванням тт. М. М. Плеваку, А. Д. Лутака, Н. І. Колесник, Б. І. Бабія, О. М. Скришевського одноголосно було прийнято до Клубу. Ім також оголошено подяки за створення чудових зон для відпочинку членів клубу губителів природи.

Репортаж вів М. ПРУДНИК.

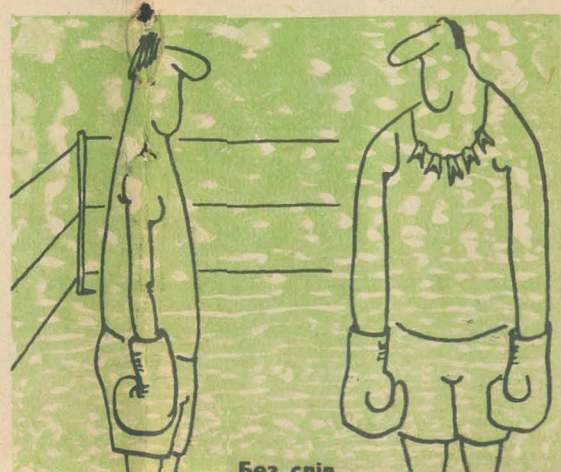
Мал. А. АНДРЕЄВА (Херсон)

Мал. М. ЛИТВИНА (Харків)

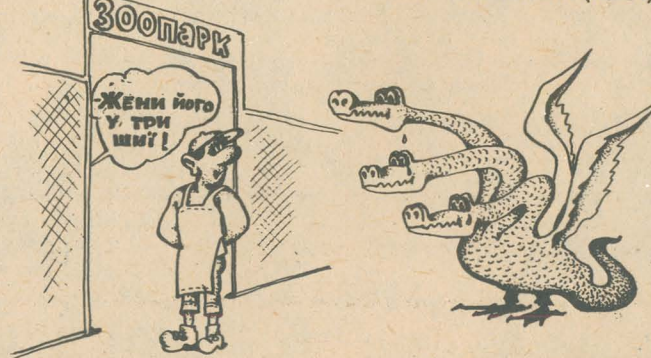
Без слів.

Мал. С. НАБЕРЕЖНИХ

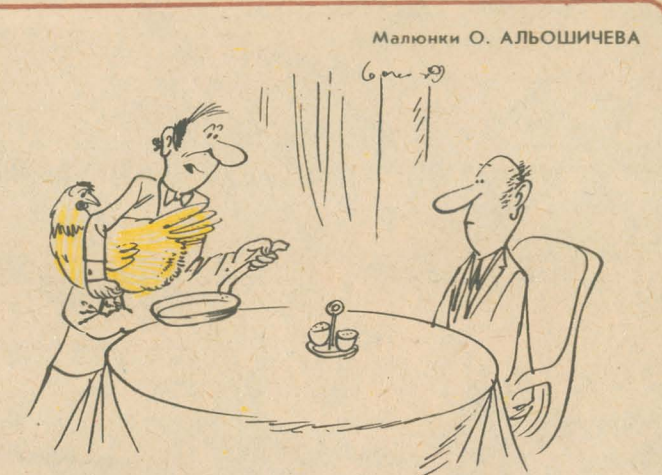
Без слів.

Мал. І. ЛОПАТИНА (Калач)

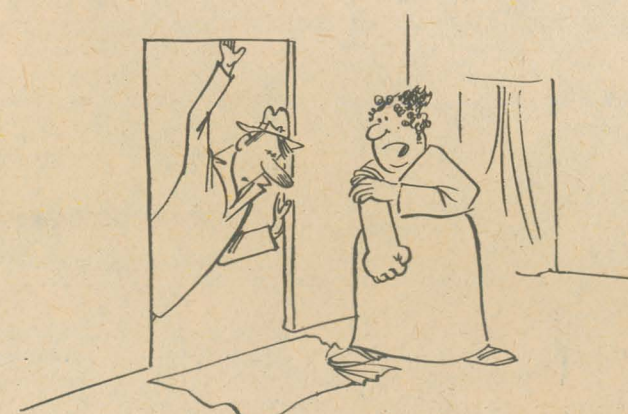
Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

Без слів.

Малюнки О. АЛЬОШИЧЕВА

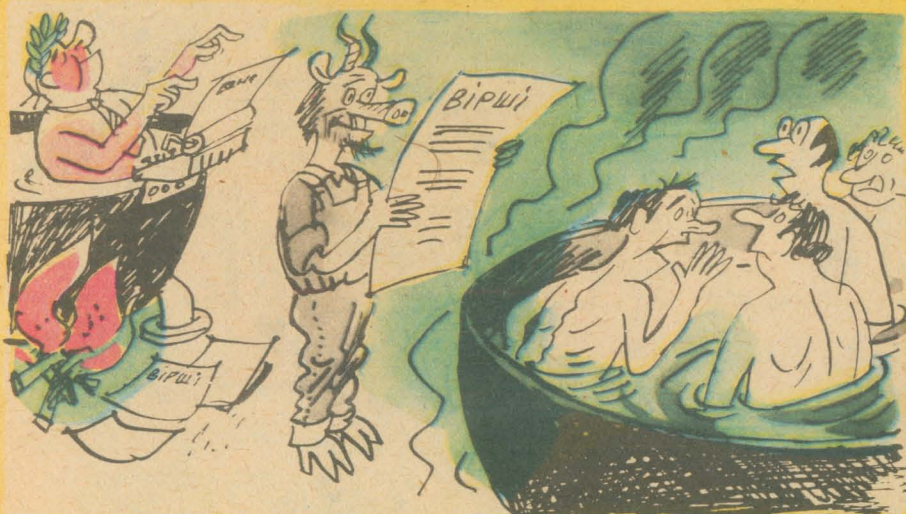
— Вам омлет чи просто яєчно!

— Куди дів качалку!

Житіє святих і нечестивих

Малюнки С. Герасимчука та І. Новикова

— Зараз почнуться найстрашніші муки: будуть читати його твори!

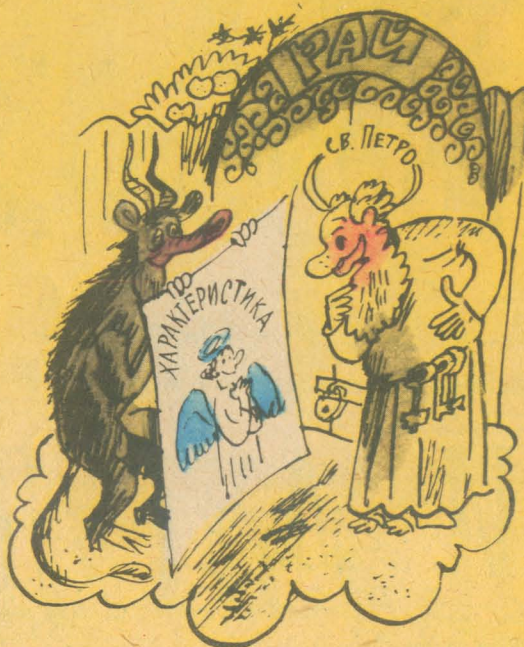

— Чортів не вистачає, змушені грішників використовувати...

У РАЙгастрономі.

— У спецодязі не обслуговуємо!

Без слів.

— Пощастило Сердюку: в один казан із начальством потрапив!..

— Що, голубчику,— усе ж таки втік від автоінспекції!

— Гонить його з пекла! Усю смолу, ірод, висмоктав!..

ВСЕ ПЕРЕДБАЧЕНО

Мати до ледачої дочки:
— І що з тебе буде, коли вийдеш заміж? Та вас же кури заGREBуть!
Дочка:
— А ми курей не будемо тримати.

Повідомив М. РЕДЬКО.

м. Київ.

ВІН І ВОНА

— Милий! Ти будеш мене любити, як Ромео Джульєтту?
— А це хто такий?
— Ти що, не читав?

— Ні, не читав.
— А ти будеш мене ревнувати, як Отелло Дездемону?
— А це хто такий?
— Теж не читав?
— Ні, не читав.
— А що ж ти читав?
— «Муму» читав.

м. Львів.

ЩОБ БУЛО ОДНАКОВО

В одному приході піп і дяк любили після «трудів праведних» випити оковитої. Ото сидять вони в ризниці, піп

Повідомив І. ГОЛЯШ.

наливає в чарки, причому дяку не доливає на палець, а собі ніби ненароком переливає через край, ще й приказує: «Ой!»

Дяк випив одну, другу чарку, а потім каже: «Батюшко, а ви і мені налейте до «ой!»

Повідомив М. ЗУБАРЧУК.

м. Фастів
Київської області.

ЖМЕНЯ ДІРОК

— Що це ви робите, дядьку?
— Сітку в'яжу, хлопче.
— Навчіть і мене.
— Це дуже просто. Береш жменю дірок, зшиваєш, і маєш готову сітку.

Повідомив В. ПОЛУДЕНЬ.

сmt. Зачепилівка
Харківської області.

РІДКІСНЕ ВЕЗІННЯ

Павло виграв у спортлото п'ять тисяч.
— Ну, а твоя жінка як до цього поставилась? — запитав його друг.
— О, від несподіванки оніміла!
— Батечку ти мій, скільки щастя відразу!

Повідомив Б. РАТНА.

м. Чернігів.

Не пощастило англійським мишам. Щоправда, не всім, а лише тим, що в місті Саутпорті (графство Ланкашир) окупували міський храм мистецтва — Квіткову залу. Спершу все було ніби гаразд: Квіткова зала гризунам сподобалася — сухо, затишно і, зважте, — культура! І вирішила мишва на постійно прописатися у храмі мистецтва. Чим тільки її

тулку світ за очі. На превелику радість любителів мистецтва перелякана і добре-таки травмована мишва в Квіткову залу більше не повернулася...

А втім, англійські миші ще й дешево відбулися. Американцеві Майклові Валденегро із міста Юджін (штат Орегон) дісталася значно більше. Не запідозрюючи ніякого лиха, він преспокійно

тієї музики цілими обіймами. А ця історія набула розголосу тільки тому, що потерпілий зажадав притягти до суду всіх, хто, на його думку, винен у нещасті — і саму рок-групу, і її фінансових босів, і господаря таверни заодно, — вимагаючи, щоб йому виплатили компенсацію за каліцтво.

Але й Майклу Валденегро теж іще, можна сказати б, пощастило. Бо, наприклад, п'ятнадцятирічний англієць Крістофер Хайрер із Вулвергемптона, піддавшись на одному такому концерті сучасній моді, так заповзався у такт музиці головою трясти, що патологоанатом того ж дня констатував: занадто різкі рухи головою стали основною причиною його смерті...

Що ж, мистецтво, як відомо, вимагає жертв. Але в даному разі йдеться не про благородні жертви заради святого мистецтва, а про самі жертви доведеного до безглуздя мистецтва. Якщо не враховувати, звичайно, мишей.

В. ЧЕМЕРИС.

ЖЕРТВИ МИСТЕЦТВА

звідти не витурювали, які мишоловки не розставляли, які отрути не підсовували — усе марно. Не на тих, як кажуть, напали!

Та ось одного чудового (але не для мишей) дня, коли миші не очікували ніякісінького лиха, в Квітковій залі відбувся концерт рок-групи. Від тієї музики, від того згуку бідолашні миші в паніці кинулись із облюбованого при-

забрів собі в таверну «Даффі». А там, як на біду його, та й рок-група виступала. «Гарячі удари» та група називалася. І ось вам результат: містер Валденегро майже позбувся слуху. Ясніше кажучи, — майже оглух. А скільки ж він там тієї музики слухав! Усього лише дві якихось мелодії!

Випадок із Майклом Валденегро — не поодинокий. Глухнуть од

БУДНІ АМЕРИКИ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Ви останній!
— Ні, за мною ще дванадцять мільйонів!

Ласиччин Мозок

Сардинська народна казка

Почув було морський цар, що лисиця наймудріша з усіх земних істот, і захотілося йому стати таким же розумним і кмітливим. Наказав цар великим хижим риbam негайно добути йому лисячий мозок.

Підданці миттю вирушили в путь. Іще здалеку вони нагледіли лисицю, що дримала, вигріваючись на сонечку, й заходились різкими ударами хвостів збурювати воду. Рудохвоста, зацікавлена дивовижною поведінкою риб, здивувалася:

— Милі рибоньки, що ви тут робите біля самісінького берега?

— Чекаємо на тебе.

— На мене? — ошелешено пролетіла лисиця. — Нащо я вам?

— Хіба не чула — наш володар тяжко занедужав, і жити йому залишилося лічені години. От і вирішив він попросити тебе стати спадкоємицею його трону. Твоя незвичайна мудрість і кмітливість здавна відома на землі та під водою. Отож не зволікай, уже сьогодні маєш стати повелителькою підводного царства.

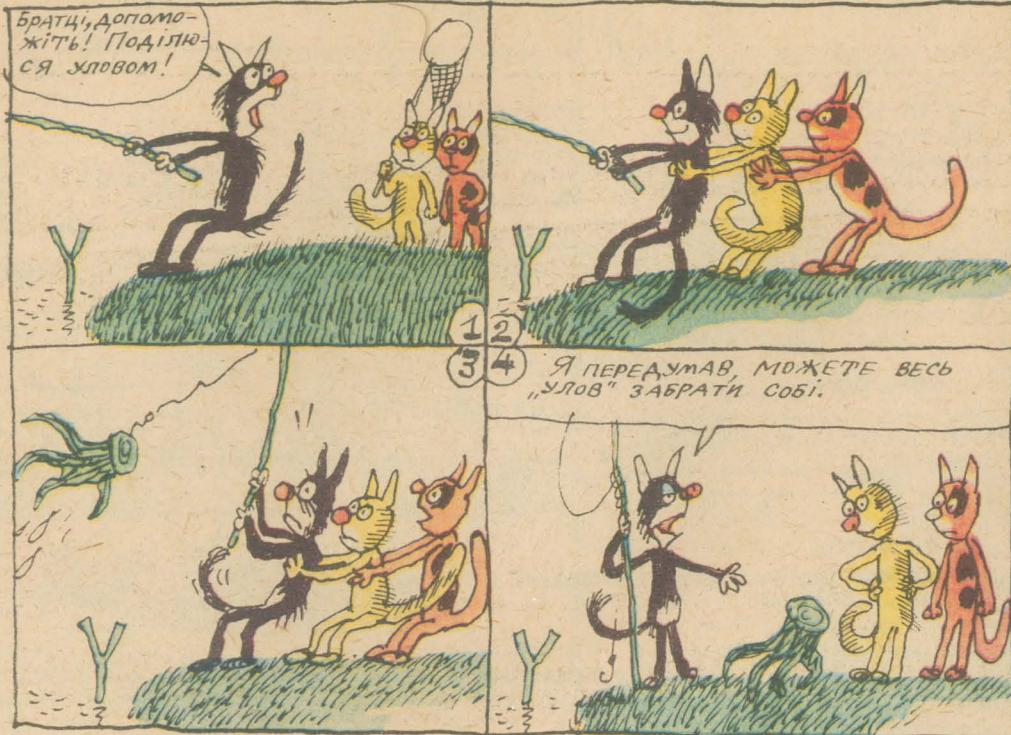
— А як мені втрапити туди, до підводного замку? — нетерпляче вигукнула рудохвоста.

— Дуже просто, сідай мені на спину, й за годину будемо на місці, — запропонувала найбільша риба. — Житимеш у нас щасливо, їстимеш і питимеш, що тільки душа забажає, першуліпшу твою забаганку вміть виконають покірливі слуги.

Від тих слів у лисиці голова пішла обертом, і вона з радістю погодилася на пропозицію морського царя.

Коли ж вони одпливли далеко в море й гребені хвиль укрились загрозливими білосніжними баранця-

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

СУНИЦІ

На галявині синички
рвали ягоди-сунички,
а шпаки у них питали:
— Де це жару ви набрали?..
— То не жар, а ягідки, —
пригощайтесь, шпаки!

Ті суничок скуштували —
і синичкам заспівали
дружним хором на сосні:
— Ох і ягоди смачні!..

Володимир КЛЕНЦ.

ми, у рудохвості зі страху похоллоло під серцем. Відчула вона щось недобре...

— Шановні риби, — почала вона затинаючись, — тепер я у вашій владі, розкрийте, коли ласка, що зі мною будуть чинити?

— Справді-бо, зараз можемо сказати їй щирю правду, — згодились риби. — Наш батечко цар почув, що ти найкмітливіша істота в світі, й вирішив з'їсти твій мозок, аби й самому стати розумним та кмітливим.

Лисиця стрепенулась:

— Чого ж ви мені одразу не сказали? Якби я знала, що йдеться про мій мозок, то прихопила б його з собою.

— А хіба він не при тобі? — здивувалися риби.

— Звичайно, ні! — вигукнула рудохвоста. — У нас, лисиць, свої звичаї. Ми беремо мозок із собою лише у разі крайньої потреби, а здебільшого зали-

шаємо його вдома. Якщо вам потрібен мій мозок, то негайно повертайте до берега. Я на хвилинку майну до нори, візьму мозок — він схований у найпотайнішому куточку — й понесу як найкоштовніший дарунок вашому цареві. Гадаю, той мене винагородить як слід, та й вас за пильне старання не обмине царська ласка.

— Розумно кажеш, — погодилися риби й негайно повернули до берега.

Лисиця скочила на прибережний пісок і заходилась од радості перекидатися через голову.

— Не марнуй часу! — підганяли риби. — Давай-но, хутчіш неси мозок і гайда в дорогу!

— Дурненькі, — засміялася рудохвоста хитрунка, — якби я не мала при собі мозку, то чи ж урятувалась би од вас та морського царя?

З італійської переклав
Анатолій ГУЦЬ.

В Ізмаїл я приїхав, щоб довідатися, як налагоджено в місті побутове обслуговування населення. Чудові вулиці древнього міста не настроювали на критичний лад. Хотілося б, щоб було, скажімо, так: я виходжу з автобуса, і тут до мене із взуттєвої майстерні вискакує вусань у дерматиновому фартусі:

— Вам треба підбити каблук! — прикипає він очима до мого правого черевика.

— Не треба, — трохи розгублююся я.

— А мені здається, треба. Ану, підніміть праву ногу! — рішуче командує вусань. — О, я так і знав, каблук зітерся...

— Але цього майже не помітно...

— Помітно! Ще й як помітно! Швидко в майстерню. Ви не слідкуєте за своїм взуттям. Соромно, молодий чоловіче.

Присоромлений, я подамся до майстерні. Через хвилину на каблук любо буде глянути.

— Спасибі, — розчулено мовлю я. — Оце так обслуговування!

Та вусань швидко вискочить з майстерні і прискіпливо оглядатиме туфлі іншого перехожого.

Не встигну я пройти і сотню метрів, як з перукарні випурхне блондинка у білому халаті:

— Рекомендую вам підстригтися.

— Мені?! — здивуюся я.

— Вам. Ось тут підголити, там підкоротити. Прошу до залу. Зараз ви себе не впізнаєте.

— Оце сервіс! — тільки й скажу я, виходячи з перукарні. — А тим часом перукарка вже переконуватиме іншого чубаня.

Потім мене, можливо, мало не силоміць усадовлять в крісло фотомайстри, працівники хімчистки, помітивши на моїх штанах невеличку пляму, ліквідують її за лічені хвилини...

І я не втримаюся, щоб негайно не зайти до директора Ізмаїльського міського побутокмбінату Андрія Ілліча Урсана — висловити захоплення від такого сервісу.

...— А я не в захопленні від нашої роботи, — сумно зустрів мене директор, коли я зайшов до його кабінету.

— Це ж чому?

— Тому що ми вже другий рік не виконуємо плану. І, знаєте, нашої вини в цьому мало. Працівники хімчистки чотири місяці не мали розчинників. Тому і план виконали усього на 73 проценти. Два місяці фотомайстри не мали матеріалів для кольорового фото... І в цьому році, на жаль, справи з постачанням не поліпшилися. За три місяці ми не одержали з баз облпостачзбуту кольорової плівки і фотопаперу — жодного метра, кислотних фарбників — жодного кілограма, лісоматеріалів — жодного кубометра...

Словом, Андрій Ілліч зумів мене переконати, що навіть далекі від ста процентів показники — це справжній трудовий подвиг ізмаїльських побутовиків. І якби не оті, незалежні від них труднощі, місцевий сервіс давно був би зразковим.

Але при ближчому знайомстві з роботою комбінату моє переконання розтануло, як пломбір під червневим сонцем. Бо, виявилось, не тільки перебої у постачанні матеріалами заважають виконувати план.

Біля зачинених дверей приймального пункту взуттєвого цеху я зустрів жительку сусіднього містечка Килії — Євдокію Марківну Заярченко, яка чекала приймальниці.

— Давно чекаєте?

— Вже другу годину, — зітхнула жінка. — Хоча зараз ніби і не обідня перерва. Замовила тут чобітки.

Після довгих пошуків нарешті знайшли приймальницю Ганну Петрівну Ломаченко.

Євдокії Марківні, можна сказати, ще й пощастило. Бо частенько трапляється, що цілісний день прочитаєш і навіть тіні потрібного тобі працівника служби сервісу не побачиш — одному раптом захотілося в робочий час посмажитися на пляжі, іншому — просто прогулятися набережною Дунаю... Минулого року побутовики зробили аж 564 такі «прогулянки».

Але Євдокії Марківні в цьому плані, повторюємо, пощастило. Не пощастило в іншому. Приміряла вона чобітки і розгубилася: один взула, другий — ніяк не може.

— Ви сильніше, сильніше тягніть, — радить приймальниця.

Та як не старалася Євдокія Марківна — взутися так і не змогла.

— Нічого страшного, — заспокоїв її директор міськпобуткомбінату А. І. Урсан, який теж спостерігав цю сценку. — Віддадуть ваші чобітки на розтяжку — і все буде в порядку.

Воно, справді, ніби нічого страшного тут і немає, але коли врахувати, що Євдокія Марківна — жінка пенсійного віку — вже п'ятий місяць їздить за кількома десятками кілометрів за своїми чобітками, то

виникає запитання: чи наважиться вона ще раз скористатися послугами ізмаїльських побутовиків і чи не позначається ось таке, м'яко кажучи, байдуже ставлення до замовника на виконанні плану? Тим більше, що не тільки Є. М. Заярченко служба сервісу влаштувала подібні сюрпризи. Наприклад, подружжя Кардаш два місяці ходило за фотографіями у фотоательє № 3, Т. П. Корнілова місяць не могла забрати білизну з банно-прального комбінату, а Н. Д. Гулаган — туди її здати. А. І. Гетьман неякісно відремонтували взуття. В. Д. Rogoznii погано випрала білизну. І так далі, і тому подібне.

— Справді, недоліки у нас є, і працювати є над чим, — погодився директор міськпобуткомбінату А. І. Урсан...

Нарешті Андрій Ілліч самокритично оцінив роботу комбінату. Але самої самокритики, видно, мало для того, щоб замовники місяцями не оббивали пороги побутових точок.

Одеська область.

М. ПРУДНИК.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● Висновки були такими глибокими, що до їх суті ніхто не міг добратися.

● Плоди акселерації ростуть швидко, а визрівають повільно.

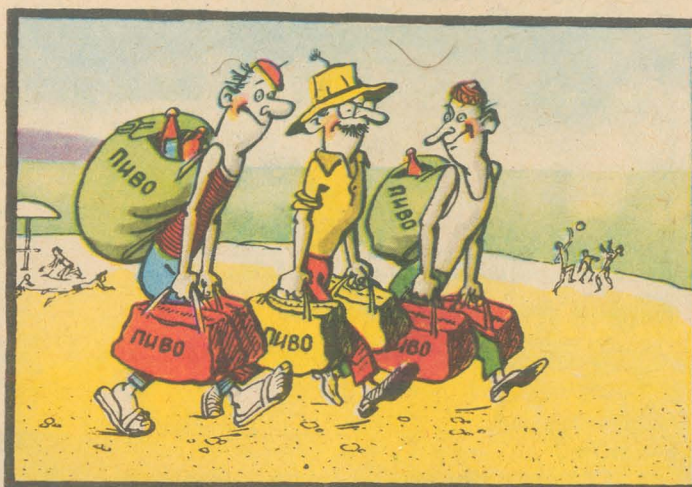
● Крик моди спочатку хапає за душу, а потім вивертає кишені.

● У вустах маститого автора істина звучить вагомніше.

● У дзвінкх фразах слів не чути.

Микола ХОНІН.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Без слів.

ХТО ЗА ЩО БЕРЕ ЗАРПЛАТУ

Вже з роботи? Ну, як на роботі? Скільки чув і яких анекдотів? Ні одного? Ти правду сказав? А кросворд хоч один розв'язав? Не до них нині, кажеш, було? Певно, в вас обговорення йшло, Як учора зіграло «Динамо»? І цього не було? Рідна мамо!..

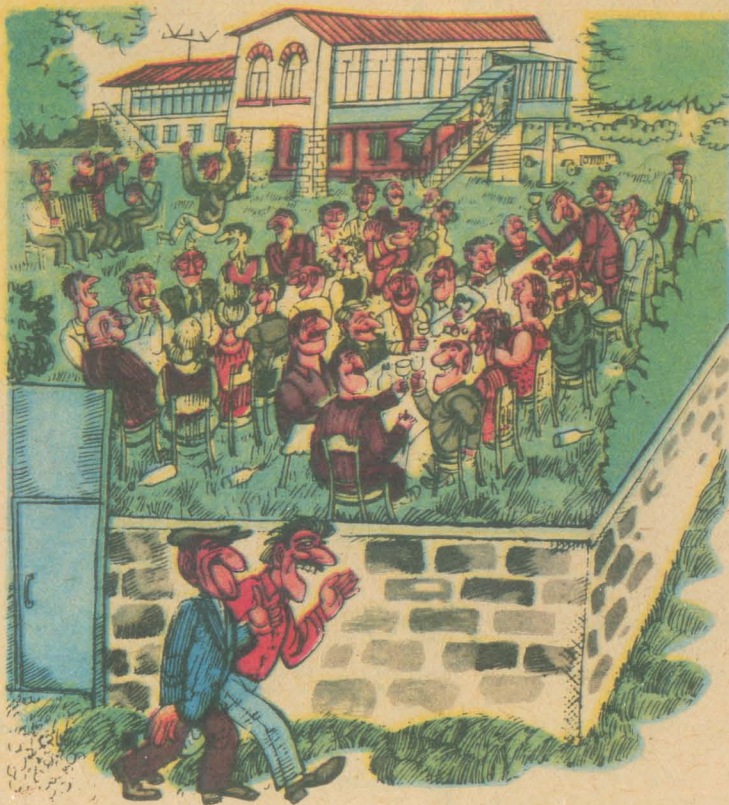
А-а, нарешті все ясно мені: Влаштували ви з шахів турнір! Як, і в шахи не грав? Та невже ж? А за що ж ти зарплату береш?!

Іван ПАВЛІХА.

м. Калуш
Івано-Франківської області.

ГУМОР НАШИХ ПОБРАТИМІВ

Мал. Г. Аділа (м. Баку, «Кіпрі»)

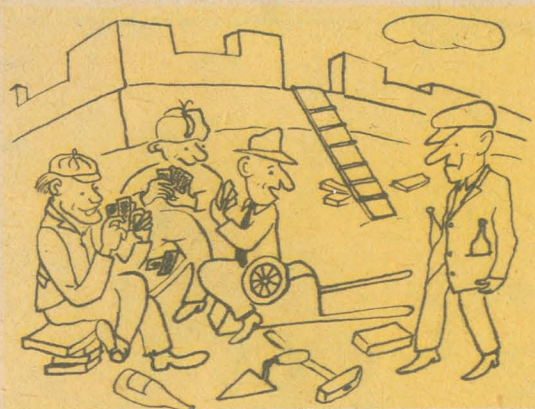
— Що, у сусіда весілля!
— Ні, вдало виплутався з ревізії.

Мал. А. Холікова (м. Ташкент, «Муштум»)

— Який посаг дасте за дочкою!
— Два продовольчі склади і один склад килимів.

Мал. Д. Ботнару (м. Кишинів, «Кіперуш»)

— Знову запізнився! Що ж, роздаватимеш карти сім разів підряд.

Мал. О. Альошичева (м. Мінськ, «Вожик»)

Без слів.

Мал. А. Андреева (м. Уфа, «Хенек»)

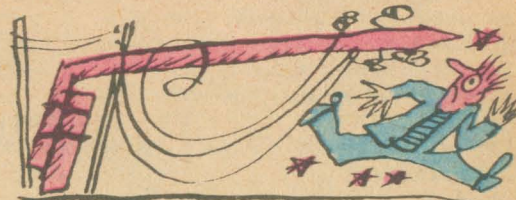
Організатори культурного дозвілля.

Дачне Перче!

Ми чули, що Ямпільський район електромереж вирішив створити оперативну групу, члени якої чергуватимуть у с. Качківці біля кожної похилої високовольтної опори і попереджуватимуть перехожих про небезпеку, а також оперативно пояснюватимуть мешканцям села: чому в їхніх оселях раптом зникло світло. Хоча нам здається, що легше було б всього-на-всього відремонтувати електролінію.

МЕШКАНЦІ СЕЛА КАЧКІВКА.

Вінницька область.

Чи випадало тобі їхати коли-небудь залізницею від Києва до станції Тетерів? Мабуть, ні, бо інакше і ти не змовчав би. Що ж, розповім, які краєвиди відкриваються з вікна поїзда. Уже неподалік від перону станції Тетерів — склад скловиробів. Тут, крім посуду, «зберігаються» різні силучі матеріали — в мішках і навалом: усе розкидане, затоптане в багнюку. Далі починається територія Пісківського склотарного заводу: неоковирні сараї, купи мотлоху й сміття біля залізничної колії. Така ж картина і на території самого заводу: купи потрощеної тари та ящиків, приміщення цехів чорні, не побілені.

Ще далі, між станцією Ворзель та платформою Склязоводська, біля самої дороги знаходиться міське звалище сміття, яке тягнеться на сотні метрів. Крім цього, на деяких станціях розташовані лісоторговельні склади, де естетика та порядок також не на висоті. А між іншим, цією дорогою проїздить багато гостей нашого Києва. Уявляєш, яке в них виникає перше враження?

М. ДУХНИЧ.

Київська область.

Погодись, що трапляються люди нетерплячі: ледь що трохи не по-їхньому — відразу скаржаться. Приміром, у невеликому населеному пункті якихось там рік-два не працює баня. То хіба треба так відразу ганьбити своє село на всю Україну?

Ось чому, пишучи цього листа, я проймаюся гордістю за своїх кільканадцять тисяч земляків (саме стільки жителів у Жашкові), які своєю витримкою заслужили, щоб ти, Перче, поставив їх за взірцем. Вже років із шість як через аварійний стан новозбудованого приміщення банно-прального комбінату його закрили. Мешканці міста влітку купаються у ставку, а в інші пори року їздять по навколишніх селах чи паряться у бані цукрозаводу. Але більшість миється вдома у ночвах. І не скаржаться, бережуть честь свого міста.

П. САВЧЕНКО.

м. Жашків
Черкаської області.

Літературні пародії

ВІДКРИТТЯ

Не помітили хлопці ранку —
В сонце саме заоралися.

П. ШАПОВАЛЕНКО.
«БОРОЗНА»,
зб. «ЗДРАСТУЙ, ЛАСТІВКО!»

Стою, вслухаюся: гуркоти
полями,
Вдивляюся: — не марення, не
сон це...
На сонці — достеменно темні
плями:
Це ж хлопці заоралися у сонце.

Володимир ПІГОЛЬ.

СТЕПОВА ПРИВІЛЬ

За що люблю тебе, мій степе,
Твою гарячу оболонь?
Чи не за те, що крихти неба
Поклав ти на шорстку долонь.

Леонід КУЛІШ.
Вірш «ЗІЗНАННЯ».

Потилиць чухаю від рання,
Відклавши безліч різних справ.

Широкі гони — воль
безкрайня —
Мою розбурхують уяв.

Всю душ роз'ятрив степ у мене,
Мов хвиль, до обрію — ковил,
І я пишу про це натхненню,
Перо вмокаючи в чорнил.

Анатолій БОРТНЯК.

ЗАМУЗИЧЕНА МУЗА

Грім весняний гримить серед
піль,
Ніби грає на фортепіано.
Знаю я, що то грає сам бог...
Акорди днів, ночей півтони
темні...
Мелодії допоки ще таємні
В гармонію формує далина.
Звучить соната...
Всі дні і ночі — клавіші рояля,
На них сонату тиші грає час.
Михайло СІРЕНКО.
«МУЗИКА», «ЗИМОВА СОНАТА».

Так! Дні і ночі — клавіші рояля,
Світанки — струни, вечори —
педалі.
То піаніссімо мелодії, то форте:
Маєстро бог видобував акорди
На фортеп'яно у небеснім залі,
Шле нам сонати, фуги і так далі.
А я оті акорди на ходу
Підхоплюю, в поезію веду
І з повним правом можу вимагати
За кожен вірш АКОРДНОЇ

оплати.

Валентин ЛАГОДА.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— Ти що, ослисько, знущаєшся!! Даєш на лапу
як паршивому кошеняті!!

СТРАШНЕ ПЕРО
НЕ В ГУСАКА...

«АКТ

складений з трьох чоловік, які склали акт на списання непридатного інвентаря
для користування в їдальні

а саме:

1. Друшляк — по-скільки має діри,
2. Стакани — побилися, а каструлі — течуть».

Надіслала О. ПРИЙМИЧ.

«Часто в літній період значна територія саду, який являється пасовищем
радгоспу, зайнято віддыхаючими і іншим транспортом».

(З доповіді).

«Ранком, коли колгоспники приходять на роботу, біля ферми на щитові вже
висять виробіток і зароблені вчора гроші».

(З доповіді).

Надіслав М. МЕЛЬНИК.

«Коли заходиш у продуктивний магазин, в очі кидаються банки з консервіру-
ваними огірками й помідорами».

(З листа до редакції).

«О. П. Бородин з раннього дитинства виявив музичні здібності до хімії
і музики... Згодом він вступає до гімназії, яку блискуче закінчив».

(З учнівського твору).

Надіслав О. ПЕРЕДЕРІЙ.

«1200 голів ВРХ уже комплексно механізовано».

(Із тексту виступу на профконференції).

Надіслав В. БОДАСЮК.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ «Благодійники з Біологічної» —
так називався фейлетон («Пе-
рець» № 4), в якому розповідалося про
те, як керівники Харківського дере-
вообробного комбінату виробничого
об'єднання «Харківзалізобетон» щедро
пускали лісоматеріали не за при-
значенням.

Секретар Харківського міськкому
Компартії України тов. Лукашенко
повідомляв редакції, що міськком роз-
глянув факти, наведені у фейлетоні.
За порушення державної дисципліни
на директора ДОКу Морозова Ю. А.,
головного інженера Ковалю С. Б. та
заступника директора Пустовийченка
А. І. накладено партійні стягнення.
Наказом республіканського об'єднан-
ня «Укрпромзалізобетон» за допущені
порушення Морозову Ю. А. та голов-
ному бухгалтеру ДОКу Щербаку
В. М. оголошено суворі догани, їх
попереджено, що в разі повторення
подібних порушень вони будуть звіль-
нені з посад.

◆ Про вкрай поганий стан шляху від
райцентру Летичів до села Лозни
повідомлялося у замітці «Дорога спо-
гадів» (№ 7 журналу).

Як повідомив редакції заступник
голови виконкому Хмельницької обл-
ради Б. Я. Гусельников, нині згадана
дорога знаходиться в доброму про-
їжджому стані.

◆ Чотири роки тому державна комі-
сія прийняла в експлуатацію будинок
№ 38, що по вулиці генерала Бочарова

у місті Одесі, а підсилювача колектив-
ної антени досі немає, і мешканці
можуть дивитися лише одну телепро-
граму. Про це йшлося у листі, надру-
кованому у № 7 журналу.

Після виступу Перця заступник
голови виконкому Одеської міськради
К. М. Красников повідомив, що у вка-
заному будинку вже встановлено
телепідсилювач і жителі тепер мають
змогу дивитися усі телепрограми.

◆ До редакції надійшов лист з се-
лища Томашгород (Ровенщина), в яко-
му молодь скаржилася на те, що
місцевий клуб обдертий, погано облад-
наний, не вистачає навіть стільців.

Голова виконкому Рокитнівського
райвиконкому В. А. Ткачук повідомив
редакції, що при перевірці листа
факти підтвердились. Тепер клуб від-
ремонтовано, закуплено необхідну
кількість стільців.

◆ Жителі вулиці Крупської у місті
Пологи (Запорізька обл.) надіслали
редакції листа, в якому повідомили
про те, що у них розпочали ремонт
електролінії, а потім роботи чомусь
припинилися, і в домівках немає
світла.

Після втручання в цю справу Перця
перший заступник голови виконко-
му Поголівської райради В. М. Садо-
вий повідомив, що реконструкцію
електролінії повністю завершено.
Електроенергія в будинки мешканців
вулиці подається безперебійно. А на
вулиці встановлено світильники.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, А. ВАСИЛЕНКО, С. ГЕРАСИМЧУК,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.

Для телеграм: Київ Перець.

Адрес редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перець» № 16 (1154)
(на українському мові).
Видавництво «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 18.07.83. Підписано до друку 08.08.83. БФ 15484. Формат видання 70×108/8.
Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 2.486.000. Зам. 03760.

© Журнал «Перець» 1983 р.

Рукописи не повертаються.

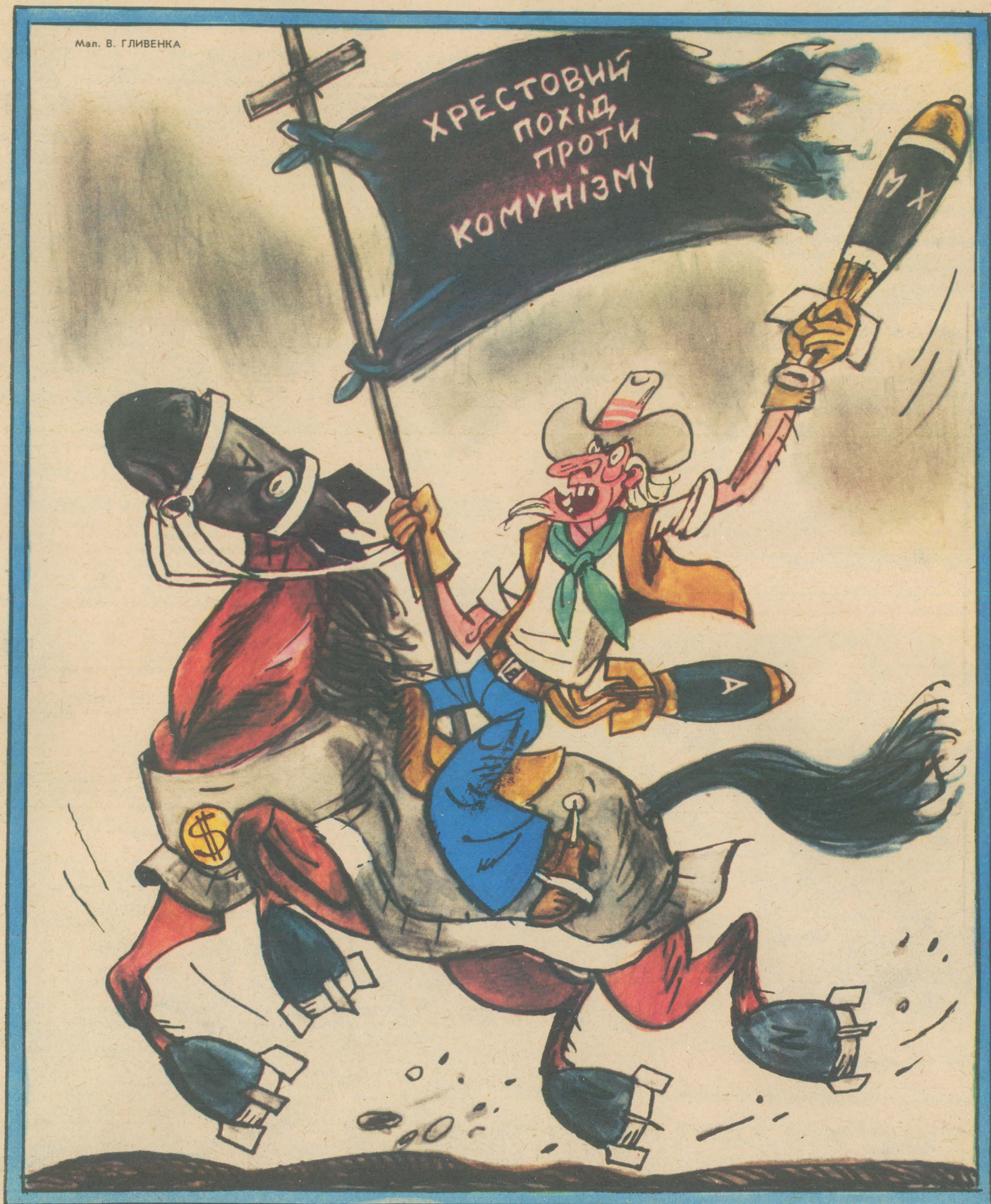
Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Орден Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47. Брест-Литовський проспект, 94.

Орден Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47. Брест-Литовський проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Поглянуть — фу ти, ну ти,
сміливець хоч куди!
Та всяке може бути...
Щоб не стряслось біди,
порадили б герою
історію повчить

і трохи головою
при цьому поварить:
Про те, що вже бували
подібні вояки
і де позалишали
вони свої кістки!